

Mỗi Nhớ'

Mùa Xuân sắp viếng thăm Mỹ Quốc. Đây là mùa Xuân đầu tiên kể từ khi tôi bước chân vào xứ la. Trời lạnh như cắt khiến tôi nuối tiếc những cái nắng ở quê tôi năm nào. Mà mùa gì đi nữa, cũng của xứ người, đâu phải xứ tôi.

Nhưng ngày cuối tuần ở đây thật đồng người, giống như chợ Tết ở quê tôi. Nhưng năm đi chợ Tết với gia đình, với bạn bè là những kỷ niệm vui không thể lui tàn trong tiềm thức. Tôi yêu cái nét bình dị, cái dịu dàng hồn nhiên của đất nước tôi. Nhưng càng yêu bao nhiêu thì tôi càng buồn đau bấy nhiêu. Nhưng nỗi đau buồn có nguyên cớ này biết thuở nào người.

Có một chiều thứ bảy, tôi đang chọn mua 1 bộ quần áo trong Siêu Thị - bỗng nhiên tôi nhớ tới Trung, bạn tôi suốt thời kỳ của bốn năm Đại Học. Ước gì tôi gọi được cho Trung một bộ quần áo để mặc tạm qua quãng đời còn lại ở cái đất "đỉnh cao tri tuệ" ấy. Chúng tôi biết nhau từ khi cùng dầm những bước chân đầu tiên ở ngõng cửa trường Công Chánh, Trung Tâm Quốc Gia Kỹ Thuật Phú Thọ, thủ đô Sài Gòn yêu dấu. Đây là quãng thời gian kỳ diệu, là quãng thời gian chưa bao nhiêu kỷ niệm vui không tàn.

Và rồi biển cỏ bảy lăm đến thật bất ngờ cho tôi, cho Trung, cho đất Việt đã hăng đau khổ. Bảy vạn đỗ đã đầy đoa nước tôi từ đó. Chúng biến màu xanh thành đỏ, trắng thành đen, lây dao búa thay cho lời nói, lây súng đạn thay cho nụ cười ... Trường học chúng tôi vẫn còn đây nhưng hàng cây trước mặt trường Điện không còn tươi mát như cũ hưu. Các bãi cỏ xanh có những quãng thời gian được trồng rau trồng sắn. Những anh chị sinh viên cũ có dịp ghé qua đều buồn buồn, tủi tủi; dưỡng như có một cái gì thật ngâm ngùi xót xa. Khu thể thao gần trường Công Nghệ hâu như luôn luôn bở trống, chẳng có ma nào buồn chải. Sân túc cầu trước trường Hoá không còn cỏ xanh mà trở nên cỏ vàng vào mùa hè và dinh đầy bùn nước vào mùa Đông. Vào những mùa học tập các học trò Bộ Đội trở nên khá nhiều, chúng tôi thường thi thảm với nhau đây là những bóng ma chê đê. Các con cái của lũ Vem vào trường cũng khá nhiều, chúng nó thi đỗ cũng vì giỏi môn Lý, môn ấy là môn Lý lịch ...

Bây giờ tôi xin trả lại chuyện người bạn cũ. Vào năm bảy tám, Trung đã được "vinh dự" "trúng tuyển" Nghĩa Vụ Quân Sự. Mẹ Trung đã khóc với một quãng thời gian thật dài cũng vì con mình được cái vinh dự ấy. Rồi vì hoàn cảnh ngặt nghèo đây đe dọa của lũ Vườn lâm Người, Trung phải ra đi theo tiếng hét của loài Qui đỗ. Và đúng là "cô lai chính chiến kỵ nhân hồi", Trung đã không một lần được về thăm Mẹ. Lâu lâu nhận được thư Trung chỉ biết rằng Trung đang làm "nhiệm vụ Quốc Tế" giúp đỡ anh em Kampuchia chống sự bành trướng của Bắc Kinh mà thôi. Mỗi ngày hai bữa bo bo với vài công rau trong tô canh đầy nước. Luồng mỗi tháng được

năm đồng để mua xà phòng, hớt tóc... Thật không côn danh từ nào để diễn tả sự vô nhân đạo, sự lừa bịp không tiễn khواing hâu của bọn Cộng Sản Việt Nam hôm qua, hôm nay và chắc chắn là mãi mãi. Chúng không có tinh người chứ không phải không côn tinh người, không có lấy gì mà còn? Ôi, giây dép có số, đây là Cộng Sản thi đao mà chú Hồ lên cung chǎng thấy lưỡng tâm o' đâu.

Mỗi lần nghĩ tới Trung long tôi chạnh lai. Đôi Trung bị đưa vào ngõ ngách quá hẹp chǎng biết chǎng nào là cuối đường. Suốt gần bảy tháng liền không có lá thư nào của Trung bay về. Mọi người đều lo lắng cho số phận của Trung. Thủ tướng Đề đã chọn cho Trung một con đường khác, Trung đã chết! Một người bạn cũng đơn vị với Trung đã vượt biên giới tìm tự do ở Thái Lan viết thư về cho biết như vậy. Trung đã bị vướng mìn, thi thê nhầy nhụa, không một mảnh poncho lấm hôm cho người quá cố. Tôi thật cảm hờn cho cái chết của Trung, một cái chết vô chính nghĩa. Chính nghĩa nào dành cho bọn người mất lang da thú ơ Việt Nam bây giờ? Chính, nghĩa nào dành cho bọn "trái tim của nhân loại" muốn biến "Xứ Ông Đề" TÙ DỮ thành một đội quân đi vung vãi lý thuyết Cộng Sản đến đùi vào những vùng đất an bình? Trung đã chết thật sự. Khi vừa nhập ngũ Trung được "vinh dự trúng tuyển", nhưng khi năm xuống vì chú Hồ vì Đảng thi chǎng có một lời báo, chǎng có một đồng tiền tu, chǎng được nhất xác, chǎng có một mảnh vải thô che cho người quá cố... Lạy Chúa, hãy cho con vuông niem tin nuốt tron những lời kinh cầu nguyện cho người anh em cũng thế hệ, cho đất Việt mến yêu đang quấn quai dưới bàn tay của bọn Cộng Sản khát máu. Hãy cho con vết mực nhiệm máu để xóa đi cái chữ thuyết vô thần ngu xuẩn nhất trần đời.

* * *

Và tôi đã xa quê hương yêu dấu. Tôi ra đi vào một đêm trăng muôn tháng năm, tám mốt. Một đêm thật êm đềm tôi đã xa đất nước tôi trên con sông Saigon ngoặc ngoéo dãy lối. Tiếng nước vỗ vào man thuyền như hồi thúc tôi trôn chạy. Đêm ấy, tim tôi như tan nát. Trong đêm, tôi ráng điều tiết đôi mắt vốn đã kém để nhìn lại mảnh đất thân yêu sau đợt sóng và tôi đã cầu nguyện thật nhiều cho quê hương. Hơi dân Việt lưu vong, hãy viết hộ cho tôi doan văn này, các người có cảm nghĩ gì khi rời xa miền đất ấy? Xin già tu, xin già tu bồ mẹ anh em, già tu Trung ngày cũ và già tu tất cả.

Bây giờ tôi chỉ có một minh nới xú la. Tuy vậy tôi không phải là người vô gia đình, vô tổ quốc. Tôi sống ở quốc gia Hoa Kỳ nhưng Tổ Quốc tôi vẫn là Việt Nam muôn thuở. Nhiều khi tôi đối diện với chính tôi, tôi nghĩ ngồi và sẽ lập lai cuộc đời. Tôi cầu nguyện cho tổ quốc tôi thật nhiều, cầu nguyện cho mai trường ngày cũ mai đúng vững đê cho tôi và các anh em trở về. Tôi không hề có ý tưởng chung cuộc mà lúc nào cũng sống với hy vọng tràn đầy. Tôi vẫn mơ ngày về. Mơ một ngày nào đó được khóc trong lòng Mẹ tôi như ngày xưa cõi be.

Xuân Quý Hợi
Nguyễn Thành Lâm